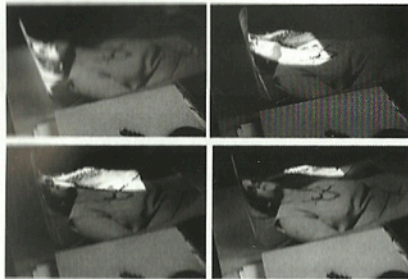

Petra Malá Miller / Katarína Poliačiková

Praha, Galerie Jiří Švestka, 11. 2. – 2. 4.

V Galerii Jiří Švestka probíhá první z plánované řady menších výstav, které by měly v nepravidelných odstupech seznámit veřejnost s díly mladých umělců ze střed-

ní a východní Evropy. Umělecká scéna tohoto regionu je stále poměrně marginalizovaná a to z velké části hlavně proto, že není dostatečně probádaná. Ta první je dvojevýstavou, nebo přesněji řečeno dvěma samostatnými výstavami Petry Malé Miller a Kataríny Poliačikové. Obě autorky se v roce 2009 ve svých zemích s úspěchem zúčastnily soutěže ESSL Award a aktuální výstava je jejich první prezentací. Obě tvoří v různých kontextech a médiích, ale kdybychom pro jejich přístupy hledali

◀ **Katarína Poliačiková, Barthes' lover (Barthesova milenka), 2010, ze série 98 fotografií, projekce, smyčka. Foto Galerie Jiří Švestka, Praha (2x)**

společné jmenovatele, byly by to práce s pamětí a osobní či kulturní identitou.

Petra Malá Miller (1979) je absolventkou fotografie na VŠUP, žije v Kanadě. Zde je zastoupena souborem Podlahou k nám pronikal hlas, samotným slovům ale nebylo rozumět. Na první pohled by se zdálo, že se jedná spíše o nesourodou sbírku digitálních fotografií lidí, předměstské krajiny nebo interiérů. Můžeme je však vnímat jako celek i jednotlivě, spojující příběh je na divákovi. Zatímco portréty dětí jako předpubertálních androgynních bytostí souvisejí s jejím zájmem o dětství a otázky genderu, další snímky tematizují místo a paměť. Námětem paměti se Petra

Malá Miller zabývá už delší dobu. Otázka místa pak úzce souvisí s přesídlením a hledáním kulturní identity. Některé fotografie vznikly na rodné Moravě, většina však v Kanadě, která se jí stala druhým

Petra Malá Miller, The Voice Reached Us Through the Floor, but the Words Themselves Were Lost (Podlahou k nám pronikal hlas, ale samotným slovům nebylo rozumět) 2009-10, digitální fotografie, inkoustový tisk, 32 x 40 cm

domovem. Fotografie představují místa spojení vzpomínky a žité reality, do které je vzpomínka vsazená. Jedná se tedy o určité rekonstrukce časově i místně vzdálených událostí v přítomnosti.

Katarína Poliačiková (1982) je slovenská intermediální umělkyně, absolventka VŠVU v Bratislavě. Její výstava nazvaná Vertikální příběhy je složena z několika děl reagujících na díla současných světově proslulých umělců. Nejedná se o programovou apropriaci a vůbec ne o parodii, díla na hranici pastiše jsou spíše parafrází, převyprávěním děl vlastními slovy a osobní zkušeností. Reakce na původní dílo se mísí s osobním příběhem umělkyně. V mediálně příjemně různorodé instalaci složené z projekce, fotografií, kreseb a objektů lze rozšířovat inspiraci díly Félixé Gonzáleze-Torrese, Gabriely Orozco, Roberta Indiany nebo Tony Cragga.

Rado Ištok